150

2301/60

Nermans Bokhandel
Tel. 292 - 3901
NORRKÖPING

1

D

1595

Gustav Adolf Johansson

Östergötland

{ V. Husby
{ Hammarlunds s. Döinge 45
m. fl.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Allmänna folkminnen

1595

Obs! gjort ej offentligt

(1175.)

Folkminnesanteckningar.

af Gustaf Adolf Johansson,
trädgårdsarbetare, Vägt Persgatan 5
Norrköping. Född 1872, 27/12,
i Vi Ylsby socken, Östergötland.

1595

Gustaf Andersson Kvick,
fd, garvarist och hästgardist,
och fd gårdsman, samt sadelmakare,
född 1856, bosatt på
Wilbergen, St Johannes, Norrköpings
landsförsamling och ett hartare samt.

Gårdfolk ville, för åtminstone
3 gånger höra att segla på
en fredag.
Gårdsmen, de gårdå, är bara
fantasier,
Jag har sett sadelmakare,
vandrat genom de tre Skandinaviska
länderna och Finland, Finnarna
hava trolla, men det behöfve för
vidskepligt att omtala hur de gör.
Men i Wilbergs län, där bor
de riktiga gamla Finspårtar kvar,
som bestycker,

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

det var då de stort Bekymmer,
jag var i Finland,
En gång ungefär jag fått ett
av Ernas Tryckes Kvalfångarfartyg.
Jag gick på helsen, från vårgå
igenom Lappland, och åt här
i Skogarna,
Lapparna är mycket Vidskepliga.
Som vanligt Sadel makare,
Men jag är nu för en 35 år sen,
i sällskap med en 19 år Ungling
till Fiskpstad i Österland,
Ynglingen var krag flickans,
där i Fiskpstad i fanns, de
ville gå hemma en kyss.
utan flickan sa åter,
(Men hade gå mätt skägg)
Att kyssa en kvart, utan skägg
är som gå ha salt till ägg.

Där gick i dåskåpig omad omvägd
det skämtsamma uttrycket att flickan sa,
att kyssa en kvart, som g tugger
snus, är som att kyssa en spädkalf.

Min vän Kristina Charlotta.
Jag hemsk var min vänner,
hade hört denna historia från Stockholm
En Stockholmsdam, frigade
på torget en flicka med gedden
hustrik, med dessa rimmade ord,
~~Vem kan~~ Vän de handerskipa,
Vem kastar gedderskipa, 1595
Flickan svarade knipt
Ett för de små, ett för de stora,
Du Stockholmare kara.

En drång, sökte arbete. på
utanför i dåskåpig mycket
dåtas tillsamans där,
Ingenjören, efterade hamnen
kommit med arbete
Den åt hälsade.
Drängen, sade då, var om de
ej kan, något arbete åt mig där
för jag då kommer igen hitåt
söka arbete, Ingenjörens lärande,
skratta, och drängen fick
arbete på morgonen.

LUNDS UNIVERSITETS
EFTERMINNESARKIV

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV 1595

Arbetsförhållanden, på 1870 och 80 talet, enligt min far, som en mycket andras berättelser, samt egen erfarenhet i närheten av Ylslinge gård i W. Husby.

Arbetet började vid Ylslinge kl 6 på morgonen men då skulle förstkarl vara instagen kl 10, hålla några minuters rast, kl 12 till ett, middagsrast, 5 em, en half timmas rast, och 8 slut för dagen.

Vintertiden fattades dagsljuset. Öfriga gården 5 på morgonen, förstkarl kl 4 f.m., och för äfrigt samma vid Ylslinge.

Betingen gick efter vid Ylslinge, och dektiga karlar, kunde det tjäna till 1, a 4 på eftermiddagen.

Rättaren vid Ylslinge då, het Jonsson, och gick åkommarit sunke, mycken gått, fans hos arbetsfolk och rättare. Deras gemensamma arbetsredskap, Dessa

nickandlade, dem cerlita kunde folket som då icke ägde någon yttlinder, till hjelp vid skörden, stora säckar togs med till, Derimot fans ingtrycksverk, och slättermaskiner.

Ylslinge visa kunde, si ensägs tjenarna hålft som familjemed=lemmar, men finga efter under skördetid arbeta till 9 a 10, på kvällen.

Bostadsförhållandena vid Ylslinge, voro dehuus gada, dehuus dåliga, hatta uppenbara stugor, men de statare som hadde i dem kunde ha hans, och hade småland, för trädgårdsarbete.

Dessa stugor, var något moderniserade uppåstugor, eller som de i kallades kvarpåstugor, med stor spis några tryphlar, ett litet fönster på ena langsidan, och ett större på gaflen.

Traffe dockor, då som man, men de
fult så mycket, vägat röps också
mäst yuletid. En yuldag kom
rättaren vid Ylslinge från mässa
gassan till en bisgård Gårdbostad,
, self drucken, fann hans ladugårds=
=skräterna drucknar i ladugården.
Han slog dem då, en af dem
så hans hälf sönderslagen.
Vägens rättegång om saken hände
allderis ej.
Denne gamle gossen rättaren hälf
self, en gång bisgården drucken på
landsvägen vid Ylslinge. ~~stan~~
Han hustrun, arrendatorn af gården
då, Ture Lyttäck, en dräglig yardbru=
=ker sedan arrendator af Bjärnsnäs,
1 Tvillinge socken, kom ihågkomma,
som fattat viste, att arbetarna
delade sig i två partier, ett som
ville hålla rättaren af vägen, och
ett som ville låta Lyttäck få se
komma, Detta parti, fick nu vilja

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV 1595

fram och Lyttäck hålla på att åtka
åfver av drucknar rättaren,
Ingen straffet, blef dock, en massa
omtalt, dagen derpå, och rättegången
som kom hållas, då gå vanligt
fördes av husbonden till Bjärnsnäs,
Man dräglig arbetsledare, men och
halffull, halfva sommaren, ty
Lyttäck konkade hemtagen ett helt parti
brännvin; och gå arbetarna, genom rättaren,
en mys, vid omstränga arbete,
uppmuntrigen under skördan.
Detta var vid Bjärnsnäs i Tvillinge,
i slutet af 1880 talet, ty Ylslinge
öfvertogs af ägaren, Grefve, Strömfelt,
som det self konkade av det, det
satte bort bisgårdarna var för sig,
på arrende,
Under denne tid, slutet af 1880 talet
in på 1890 talet var en patriarkalisk
regemente rådande på Ylslinge, och
Grefve Fredrik Strömfelt, afliggande,
icke gamla gubbar, som länge tjent
hemman, från gården, Ultan de fick att fortsätta
så länge det de kunde.

Att det, i förening med stor, arbetsdugligt, deluss och stor begåfning! Också var mycket sökt, hos arbetarna vid Ytterlinge i N Ljuby, på 1840 talet Wisar, en mycket omskadates, En hjelpsamphe hotlades Franchik. en religiöst anlagd man, för saliges skinpåtsen, hans hade en skinpåts minstricks,

Hjelpsamphemen, åfvan eas hans ett är, att de, es, var dag, skulle hjelpa en lång, Den som hjelpades hjelpa och bli bradd, den största lång sen, hans man styrant.

Husbonden Tore Lyhach, hotlades för gubben, ehuru de sätt ung. i samstad chrimat för Patran,

Han mycken stordes kraft, och stor arbetsdugligt hans hus dessa arbetarstam, Och minstetidig de med upbägs i Ulfrehus skogar i Ö Reyds socken, så på 4 dagar, hägg dessa kraftiga karlar, sina 6 familjer ned. och hade de med sindagen 3 fridagar.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV 1595

Nedtecknarens af detta, Kusin Edward Johansson, Wäsgatan 12, arbetsing Kabelfabriksarbetare, född 1873, i Försvarsmakt-sachen, med Ö stamhemman, Östergötland, till 25 års ålder bortarbetat; berättade,

De hans gick i skolan, så för hassan omstuhdes en skolkamrat, att han hört, att Svart hunt bakes, hande förnärmas, om man, hunelt en Psalmbok under vardera fanten, således tramphade på Gudsord, gick 4 gånger runt en hyrka, och så hänste i Nyckelhålet att hyrkdörren.

Svart hunt bakes hann då af sig ydlf och fänste sig på den personen, men, det gick icke ses att bli af med den.

Edward Johansson, ehuru icke midskepliga sig dock i Försvarsmakt sachen, de han hände i garden, en liten gubbe, som ett hans i starkt, visa sig oftå åhean, Det märkliga är att Gesserna tychtes se något omärkligt, de tittade nyfiket åt gubben till.

Nedtecknarens af detta, gade Wäv,
Hemförlunden Wolfgrid Johansson,
V & T Pressgatan 49, Norrköping
född 1834, i Svenneröds by, Östergötlands
— socken, V Östergötland,
fadrens namn, Wolfgrid Johansson
hans förnamn kommer mig flera
upgifter om folktro i V Östergötland,
och berättade den 24/10, 1925.

Min mamma, het Maria Andersson
och född i Svenneröd, Östergötlands socken 1834,
och bosatt i socknen hela sitt liv.
Hon berättade, för mig (kanske 1912)
att i hennes barndom var det
i Svenneröds by, att vår Midsommarafton
Svänna hästarna,
Det gick så till, att Midsommarafton
fördes byns hästar ned till Vättern,
Svänne, ligger vid Vättern, och där
en lät rytterna på dem gå, och
hästarna nada och simma i sjön,
Detta kallades att svänna hästarna,
och utfördes varje Midsommarafton,

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV 1595

Därefter midtsommardans och lekar,
Svänningen av hästarna, ingick
i Midsommarafton firandet, och
rytterna skulle vara mycket klädda,
Efter dödan, fick hästarna —
— kappas, tjänstgörande som lockbete
för vargen, som fångades i stora
gropar, Hästkötet då, äts ej.
(Allmänheten hade i anordning till
för gärdet skänkts, ä 200, av kom
Johansson försäljes på Midsommar,
spänst i dessa trakter) Jens
ej vägen dåd hört att tolga
som lockbete för vargen, så
tags en tuppe, till det.
Johansson Mamma påstod,
att mycket tidigare numera, och
dessa mäd liengan, i den fornliga
närheten, förstärkt det gamla
bytlifvet, och Johansson själf
tillade att lägen skeftet och
begravat en nittonde mäd hästkra —
— gärdan, dertill och gjort magnet.

Vad beträffar yrkesmän, så fåtalet på Småbruket är från Småland, och hans Föräldrar voro lantbrukare i Sörby socken, (således i Transåsbygden) Han antagade denna levnadsbana för yrkesmän, med nyttan, då de ej mäkta trätta sig, och förlade den till Sörby socken.

I denna socken var en flicka i tjänst, som gick atmäktad och ahumsmad, och storligt blödd. Inga föräldrarnas hjälpte, den så, då flickan gick i skogen, och skulle mjölka kossor, så då i ett tätt mös,

Otmäktad, ahumsmad kom hit, Flickan blef förskräckt, gick hem, och nästa gång kom gick och skulle mjölka, var hon trätted, och mäl hummad,

Det so det i samma mös, Trätted och Hummad, ja vill ej ha dej. Du var flickan ej nådd längre.

1595 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Enligt vad jag, och yrkesmän, hörde af min dam och af andra personer, så på skämt hallades det då Lysning förkunnades, att kontrahenterna, och förträdes= = nis den stundligen, parter, Ramlade Bröderna utför ja det hende tillägnes att han bröt af sig hälen hemma.

Bruden skulle se bredgummen bröllopskostan, ja han fått antikvat, i förseende uptickningen, att man bruden då, hyste Gullkrans blank, Och, egentligen skulle det vanligt är behöfdade bruden ha sätt att bära Gullkrans,

Det som vid nigsel, mägt dag sig från den andra, skulle först då, av bredsporet,

Bredsporet skulle visa sig för folket, som kom för att se bruden, Var det brudt, som

det efter mor. De fattiga, lediga
fruar arbete hos att se barnen.
Så skulle bondparet nöja sig
i ett fåmansläge med gårdsarbete
med sidan, så fattig kunde de
dem. Och ehuru kunde
bondparet gå åt på gården,
företrädesvis av ett par, eller
flera gårdsarbetare, och nöja sig.
Jag var själv 1905,
vid ett bröllop i Skumsler i
W. Ljusby, min fädernesbygd,
i Östergötland, burit ljus
framför bondparet, då det
gorde en tur ut på gården
och visade sig.
En bondtärna, bar det andra
ljuset, och dessa samlade
nyfikna fattigskaror, fick
se och beskåda bondparet.
Några unga män i denna
skara, efterade skratt, till
bondparets åtbörd, då på bröllop

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV 1595

1858, eller 1859

Min far kunde nämnt att hos
en bonde i Linneberga, i
Bankekind, eller, någon den grannaden,
i Östergötland (han ej kunden framminnas nu)
Denne bonde led av en
besynnerlig fixe idé,
att hans döttrar, fanns åt
Västergötland. Det var efter
frågade han sin angifvare
om de att någonsin fara åt
Västergötland. Svarade de då.
Rustkallaren han den på sig.
då var att bara,
eller om någon sade, ja han
far åt Västergötland, så sa
bonden, det ja kanna att på
nig. Efteråt prickett, som att
det eller det skulle antingen
göras, eller icke få göras, hans
hans fram mäch, och en gång
skulle han avsätta sig objekt
Allt för att bli salig.
Men för äfvrigt en klok
och skarpsinnig man.

Då ihre på en gång så klarte,
(hans ord stymmt på alla socknestämmor)
och så ensamsinnigen man, skulle
avätta sitt sig, så skickade hans
familj efter prästen. Denne kom,
uppmuntrade Olle, (som jag minns rätt
hette han det säg) att äta, men
Olle sa att det hade han gjort nyligen.
Prästen tog saken lugt,
lät honom bägge utan att mickare
tillåta honom, men lät husfadern
tillsägas den mörgt retande mat
som hade tillåtits.
Då den var färdig, så satte den
fram för prästen, som i
Olles ögon, men utan att uppmana
honom äta, själf hängande äta.
Pettra hade Olle för öfvermäktig
så han frågade prästen, om
han skulle göra att ja blir salig om
ja åter, ja vist, blev Olsson
det, svarade prästen, och Olle
upptog, åt i sällskap med prästen
och var fullt klar, ja skarpsinnig.

Axel Pettersson, husk vid
Mariekäll, Drottnems socken, född
i Wiseby Skärsbergs socken 1864,
hade gårdarna vårt Sockenkäpping.
Pettersson berättade hade tjänat i
mycket Svenskerskulan, i Ringarums socken
och berättade de samfällt;

Nop Vid färd att dagen
hem, skulle hamnet hänga på
sig en slant, invuxet i ett
psalmdiktshäfte.
Till dagen skulle hamnet
ha stål i linden, och
Stål äfven modern ha stål på
sig.
Modern skulle ej gå åt,
egentlig mening, för att hon
gått i begrepp.
Kyrkogång Pennstimmen och kvällen, satt
i dagsbarnen, på vår väg,
gårdarna hade vår sina klärkar,
och då det vingdes samman
så hjälte klarorna på kundkunaden,
och fruntimren sig.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Per Pettersson Gunnarsson (sålunda för 40 a 45 år sen) hade ett äldre falk, som hade ett litet ställe under Svenstorp, i Ringarums socken, å Östergötland.

Ungen frånvande nattetid skulle gå in i lackgården och klå kreaturen till förtvivlade.

Denna Onsdag, eller möjligen Påskaftonen, det gummen hade åtser clärsamma till lackgården, och Påskdags-morgonen, sagade gumman mål i kammaren, der familjen hade, och i hela huset, Ingen Soler gick upp, ja, hände och säg, hennes sagning, sade Per Pettersson, che ja, liq.

Och då det var gått, tog gummen upp en och en stan tårgkmid, och gick

af sina, in i sin andra ägor.

Vad gummen sade där vet jag ej, men det gick hem med hänf och suppa.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Smeden August Andell, född i Småland, 1841, men fälde fadern till Marieholms gård 1845, Andell, hade ihr fått sig vid, eller hört om vi Odins jakt och dylikt, Visste att i Vargbacken, (en skogsbacke under Marieholm, Öst. ty vid gränsen emellan Nor. och Sachsenging,) är ett stylingshörn, och att där varit en Varggrop. I stylingshörn, jemte ~~en~~ fänt medelst, om stylingen, slutte sam sätt, Bytta å tvärs, fättan längs, ta en pin.

Vargbacken är ännu märklig av storvalugisk synpunkt)

Anders' dotter, själf gammal,
hade hört att vid härplockning
ett fenomen från Marieholm
gick hvat sig i Wäglacken,
Hans' dur mitsingen, vände
en klöchspersedel åfvig, och
hittade rätt,
Det var en stor Ek, på Marieholms
ägor, nära landvägen.
Gårdens tjenstepiken, som förr,
impressionerad en af dem,
nattetid, det lysa vid denna
Ek, och en gris gå intill
den,
Nummerdrängen Marieholm äro vid
Göta kanal, och på dess äger,
gravar i mängd, stenhällar,
och andra fornminnen,

Albin Lilgedal, skeppsmästare
vid Dufkullens skeppsvarf, Göta kanal,
i Dalsland sucker, i nästan af
Marieholm och Sächskäpping i

Född 1860, på samma ställe,
fadern var också skeppsmästare
men kommen till Dufkullen från
Barensberg, vid Göta kanal,
Lilgedal, han berättat i
Rammenchrysen af et dräckis,
anfärda, af mig antecknade,
Trollsägner om Rammenchryset
och berättade mer i dag.
En hägen hessen, och en
Adelsmän, tog vid samtal
det lägen fatbret af sig sin
hemmelkamrad, och hård den
i handen mäd samtalet varade,
Det hände dock att en av
annan på skämt, gavde sig
mera ädmjuk än han var,
Lilgedal skeppsmästare i sin Ungdom
Kanalbyggmästaren eller Ingenjören
som det gäller, På
tar det i Sächskäpping, hägdade
de af en bättmans
hat Yrnäs, och dessa,

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

mäd mäsan i hand, och i
stora gifakt stålring, anhåll
i möte, om det fördligt arbete
med karaler,
Jansson, hade kommit sitter på
sig, mägnar, men det hjelpte ej
Utan i stora gefakt stålring
och mäd. arbetsdräkt hemmed,
tulade han med hemmal in genom,
Detta var en mycket skämt
för alla han lärtman Jonsson.
På Kungliga hungarches
uplåster i hygskarna, reste sig
karlarna, På det ringsche
sommar, så tog karlarna af
sig hemmedkamacher, och kvistarna
reg. Och i hygskarna satt
fruntimmen det mästar, karlarna
det höger, nämnat från ingången,
Med Helgsmädklämtning
så tog karlarna åskri af sig
sin hemmedkamach, och mäsades
i alt, stora ytor mädnad av sex.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Lilgedal, omtalade att hopplu
på en ängen som för sig
emellan Stockholm och Linköping
och det Hans Brock, meigende att
taga spinnaches som last,
Ej ens en enda, ej heller kattan
som fruktsach, mäck som fruktgads,
Lilgedals far, som var
från Bareusberg, hade hört
om Tyrese klättrar i Vänge,
och likasa dessa säger,
Med Ockelsfors, är en stenhus
åsen Sarvtan, där är
Mahmskätt, Vänta klusten hamnar
ut,
En Dalkarl i tog sig att hygga
hem, Och får att få hjelp
för mera han sig åt den Ocle.
En massa mädgeflan, hjelpte
honom också, Att det hans hälf
fördig, skulle de ha betalt,
Dalkarlen skyllde sig en tunna
öltan, och gef mädgeflarna,

som var och en, fick en ärt,
utan en chefnel, som blef utan,
I ilskan, tog han då, och slog
den i huset den stod han sjelf
lagt det, och derför fattas det
alltid, en ster i denna hus.

Ludvik Nyquist, född 1840,
vid Torånsberg egendom ute
i Östergötlands skärgård, fd
skeppskapten, och ägare hemvid,
Tegelbruksskuten stran
nedanför = Östra om Sickshöjing.
Nyquist hade icke haft
om tvall, och Odins gabb, utan
fört sig vid fabrsägner.
Han minns, att 1857 vid
Menas kanalstation, han hade
kapten på ångaren Memnon Platen
som det Ljekstrom, säga,
Prästen och spinnrackens tar jag
ej med, gott jag tar mig
till Göteborg ändå.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV
1595

Jakten var den, En person i
Tidby sucken, Wikbolandet skulle
flytta till Västergötland,
och tog sitt bakag, på kanalbåt
Dribland, hans en längsrack =
= en särskild slags spinnrack,
Om denna, fälde kapten det
citrade ytrandet.
Vid inbetningen av bakaget
mustaches omkretsad längsracken
mäd, och lade under en
presenning, efter kapten som
sig den bara på bajen,
ovande listan, stappade, fartan
då läten var halvmörk en
Menas sluss, och gick och
letade reda på spinnrackens,
som Oviljkarlen, måste bli
borta.
Antagligen funktade kapten att
olycka skulle ske om han hade
en spinnrack ombord.
Nyquist hände säger om Menas
12, sellmer upptar, som en redgörelse,

Efter min mor, gift, Johansson
Kristina Charlotta Johansson,
18 4/5, född i Ekerö socken Östergötland,
är dessa följande anteckningar
som möjligen den enda av mecklad värde,
Drängen som jag hade hos gården
Trän hemman omstadade,
den ena hästen, påstod att han hade
en dräng som icke hade gjort
Detta förnekade den andre,
och de hade hemma slag ett
högt mot, Drängen tillmälades mig,
att söka i ett ärende till den
hästens gård, som påstod att han
hade gjort, Och för att få honom
till det, så i hemlighet skickade
denne herre bud till min mostrar
att förleda drängen till fylleri
attacht, och medan jag var
på stället, åtsåg att remiss tid,
Så hade och drängen
fått för förelsetsen, men det
han dagen därpå hem hem,
Och tillförsäkrade vanlig hem

1595 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

ej hem hem i gång, så hade han
berättat ej, och detta upp en
historia, om kärlek, för sig,
Utan så minningsverkt
Minnet det mäder,
Och Tonnes mitt lek.
Det mig lackrag, så jag ej
hem hem i gång.

Torpeen som icke tackade.
Trän hemman omstadade
och den ena hästen sade sig han
en torpare som alldeles tackade,
Nå det var mot ej gemet
hemman vinget att tacka för
så den andre hästen, ja det hjelper
ej, så torpeens hustrunde,
Det vette min icke den andre
hästen tra, Och till slut slag
de hårda hemma med, om
torpeen skulle tacka eller ej,
Torpeen tillmälades mig,
och hästen som tradde hem skulle

tacka, så det tarpaen,
ja han tänkt ge dig en tusen
Wite, Då han ja behöfva
så tarparen, Du får ta
ett par oxen och köra hem
vettet mäd så hårt, ja så
mycke hästar så tarpaen,
ja skänker dej Oxen så hårt.
Et mäkt så tarpaen,
ja du får vänjaen mäd
så hårt, ja du förstår
att du ska följa oxen, så
tarpaen,
Han blef förtrifted, åfves
att förlora mycket, justa
oxen vete, vang, och sade det
vist då tarpaen pechen pålastat
sett vete och åkt så hit.
ja skänker dej rucken mäd,
du i stället för tack, skreck
tarpaen tu. Stå inte och gapi,
~~Attan~~ Då förstår ja väl,
att då ja fått att det andra,
ja och skulle få sådes mäd.

Tillsamans med 1595 efter min mor,
Den första berättelsen, som syntes hårt
af min Far, min mor, var jemsen
född i Boestäten i Skånebygden 1809,
upptecknas här, och som äldre bosatt i Skånebygden
den benämnda Östgötaracken.

I Skånebygden eller omkringliggande
i Ringsarp var, i ~~detta~~ första
århundradets första hälft en präst
vid det Stenbuska,
Om honom, omtalade min Morfar
efter sin Far, (Om detta stämmer
mäd det verkliga, biografiska om
Stenbuska vet jag ej, endast refereras
vad folket påstod.)

Stenbuska predikade vanligen
mer lefde illa i hemmet, och
många gånger anmärkning i samtal
om detta, Det fick Stenbuska veta,
Och en Söndag, så uppmanade
han sina åhörare, att finna ett sätt
til, städ denna ond,
Vi skall lefva, som jag lärer,
Ej som, jag, lefver.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

I Bentbrens socken, Södra Möre, var på 1890, in på 1870 talet en Kryckakorsk De Bechol,
Denne påstods, mer än troligt hylla heimsmann. Och påstods att han sade om mån om heimsing
Då de attacka kvalen, kommer in i kryckan och så gången fram, så låter det klamp, klamp,
men de fruntimra kommer, så gå de så mycket, och det låter tripp tripp.

Allmogen uttalar efter namnen
Nor och Södra Möre, som
Norrsing och Södersing.
Södra Möre kallas och Sum,
Swam, Swakåpa,
Detta var för mer i bruk än nu.
Lindåsing uttalas efter mål
tamnikt på kå, men mål kustigt
uttal av kå, Och änom mer
tamnikt, och ej så kustigt uttal av
skutstafvelsen, sing.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Karpe, hetsche att få hynda till,
arbeta strängt och dyligt. En gammal
man på 1880 talet sade om flickande
hen, i äldre tider skarkiping
hulliches för stustina Karpe, för
hans bendade sägen. En måste karpe,
Kälmmigt, hetsche halt,
och änom mittel arbeta av hylans,
Du är Kälmmigt i da,
Du är Kälmmigt om fingren,
Nagelsprickan, att passa
i fingerändarna mycket olämpligt.
Wale, ha mäl till, också hög tid.
Herte mej, eller Inte herte mej,
Ett halla sig från en impuls,
eller inte bruna detta, En
forchikant en en gång, ja hurdt
inte herte mej det eller ha fulte
kommen fram, att fedga mål
Meningen om, ja, dudeg: mot stå
dunna kåusla impuls.
Hänegla = lätt heimings-kärlekslik,
mål persons en enden hänet.
mäst dock hvalas mot fruntimmer.

Ribuck = axelbg mans personer.
Kläder kunnat i mycket, så som
I hänger är, utmärker ett
egensinnet, och om det visar
ett vanligt sinne, så utvecklade
Ju de dunkla av kvättnattet,
tillåt till barns, synnerligen skolbarns
vara i kvättat sig.
Ett tryckfel i A B C läsaren
märkande gadrakes inbillades
barnes fråga, så lade
något gott i A B C läsaren der
tryckfel skal afbildad, som barnes
bästa bra.
Intelgenta barn tycktade, det
på sensningen af detta, likväl
att de hittade i en hälla
eller starkes kammet mäck dig
som barn efter för till vara
på förägen varifrån de kammet,
ja, ytlf naktade ut. En
gång i smys, att en grandkunna
till ass, lade gadrakes i A B C läsaren

A B C läsaren tryckt i Wexiö 1872.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

I min barndom var gamla vid, händ
historier om flickan som trampade
på brödet, eller Herr hände den,
likaså ~~skrände~~ hon till, en min,
tiggarflickan, vägen stäfver af den,
som inneslöt att en fattig fattigande
tiggarflicka hon om hände.
General, Pichlin i Älkhult, omtalades
för mig, i min yngdom af en
grundlig samlare, från
Sammanträdtarna, som en handskriftsamlare,
Och dessa historier, berättade Achni
Samlaren, traditioner, i
Älkhultstraktens, och inom Östergötland.
Pichlin var, en handskriftsamlare,
En gång var man vänt, att på
Anvälen Pichlin, skulle åka hem
genom en grind, der i trakten,
så tog en tarpe och gavle
ett trähelåte i bropstarlek, och
höndde det i handskriftsäcken och
stängde märe grinden,
Pichlin hade åkande och rätt,

då blunden, som han trodde, ej
gjorde mig af att öppna ögonen eller
hälsa, blickade han dummad, och
öppna gränden.
Då jag ej vaknade, kastade Pechlin
af täcket, och gick bunden som
han trodde, en kraftig örfil.
Och slog då sin hund, illa mot
den pålägdade trägiqueren.
Summa historien, som i litteraturen
berättas om Pechlins dumgeller för
folket, berättas som folksägen i
Kamingsnäs socken, Östergötland.
Vitterhetsakademien, och gäller här,
är egentligen af Rafnus i Kamingsnäs,
som mäl pastor, förda af rättare
och inspektor, tvang sett folk att
dansa en hel dag.
I Saga Sägen i Brölleygaden af Nordin,
Denna Fru på Rafnäs, sades af folket
vara mäst pinsamma fem i elakhet,
Historien om Pentarpa fru, var,
och är den nu, mäl händ af allmogen.
(1229)

KUNGL. UNIVERSITETS BIBLIOTEKET

jag har berättat om Husfriden, och att
efter dessa, ofta gjorde ett Husfridsbrott
af den som det hös hos, och att de
besökande erhöll någon traktering.
minnes, en sup och ett stycke bröd,
eller en liten mårgon,
Prästen förkunde folket i kyrkan,
synnerligen för de yngre, och en del
prästar lemnade den lätta menigheten
läsa ensamtill.
En under sed var, att aftnet i semlund
med husfriden prästen efterfrågade
om någon nöjtlighet fanns i socken.
Och gjorde sig medvetandet om det
sedliga, dehnu och materiella tillstånd
hos folket,
Tadzeliga husfridshistorier berättas,
Prästen frågade en gång en gubbe,
om han visste om Herrgårds Linai låg,
dvs. en gubbe, eller om Kvarnbergs
klint låg, vet jag, ty den var jag.
Läsförmågan var olika, en del läste
flytande invantes, en del, med omagligt.
Gott gestaltning,

Om gudar, som allmogen åtskilliga historier, dock icke så rådan natur att det kan tolas som egentligt gudlöst.
Dessa historier äro delvis af det, att icke kunna berättas med en kvinna.
En kvinna låg i barnsbörd, doktorn måste anlitas och fallet var svårt. Så fick doktorn höra, att en gud skulle vara för till barnet. Doktorn tog då en tvärkrana, och lade på kvinnans mage. Se skaber! om barnet, och skulle ta slantar, doktorn drog då den ena efter barnet, det dröjde efter, och på detta sätt blef kvinnan befriad.
Wårtgårdshistorier hörsas det folket, blandad med det i läseboken för folkskolan antagade (genom läsebokens förmedling) om de Wårtgårdar som skulle drages bort ned i mattet, hängde sig i varandra och den öfversta ro,

de kan tycke det blef tungt,
Fall nu säkert i mej, nu jag spottas i hösten och tar bättre tag.
Han slöjte, och dragte till i sjön.
En gång tog några Wårtgårdar en vit mäs i en haga för att vara bepskra, så blef hände de till bepskra.
En del massa historier om mord på Wårtgårdsmallar, antagas i hyggdomen.
Det sägas med, som nog det är sant, om gå så många som fall bra.
Om Smålänningar, så är det det åtskilliga historier. De far som tarva skin, ha åtgång som å fulla nu stora, så å, efter andra, gälla ettersmålänningarna Kemakergarna, antagas Wårmana mentmed, och Wårmana sinsjöfarening, är det de en massa mäktiga gränar.
Man gå sina årter, jaga sin atter vecker sig på en klippa i hafvet.
Nägat egentligt gemensamt finns dock gå i Östergötland.

Enkefru Anna Danielsson,
änkan efter hattmakare Johansson,
lägenheten Lund, Kvinnan äger
St Johannes socken, Norrköping. född
i Gistad socken Östergötland 1849.
fadern lantbrukare, ej flyttade
redan till Åkermossen, Borgs socken.
Fru Danielsson var ensamstående.

Då barnen blev till dopet,
så var bestämt att en skulle
bliva i kindan, och Tilli psalmbokshlad,
Döpelsen skulle försiggå, så mycket
som majbyt efter barnets födelse,
8 dar, var det vanligt, och barn
barnet till dopet av en kvinna,
Gudmodern, och var i regel
4 fadrar, 2 äldre personer,
och 2, ung fadrar, 1 pojke och 1 flicka.

Barnets Mor skulle icke gå
ut, = förbud att, innan hon gått
i kyrkan,
Midsommarafton var dans; Vid
Gåtstad, strax ej gård i Östergötland

var grefvens sjelf med vid
dans Midsommardans, som äktfödde,
och hans döttrar dansade med.
Klockan 12, på natten hålade grefven
ut dansen skulle slutas,
Fru Danielsson, visste, om de unga
sigrarna om Gåtstad, skattet är
spätt att hämtas bo gänger, men
då det sista gången hämtas, så finns
i alla fall, egendom gömd, som då
hämtas i dagen, och räcker till dess
återupptäckande.
En tjänstflicka som hos Förestånd,
berättade för Fru Danielsson, (som det
på 1860 a 1870 talet) att ett rum i
slottet hyrdes ej utan hallen i ordning
ty hon med en det städades, så
var alt i ordning, dagen derpå.

Fru Danielsson var, var född
och uppvuxen i Trädgårdsla i W Ylaby,
där en by, och gästad ej ha
sitt en tomte där vid Trädgårdsla.
(Trädgårdsla är nu herrgård)
(Ytterdörr dånd för länge sen.)

Det påstods, då Fru Danielsson sagt, att de dödade firade julafton, mitt i julmatten, uti byskarna, att ännu man titade in genom fönstren julaftonen, i ett hem, der som satt hemmalös och lyssnat, skulle det till nästa julafton.

Hennes föräldrar hade en dräng som julafton, då de skulle äta grönsaker ut, hem in ännu en stund, och gå med hans gårde ute, dess innan nästa julafton, gick han hem till Fru Danielsson, och innan dröjde dag, så mycket dränger att hans gå skulle hämma sig.

Ledan påstod sig dränger, ha att julafton att dröjde, ena sanns i huset, skulle då, innan ett år, Ons hans sig hemmans hemmalös, nämde hans dock gå.

Di det ringde sammans sig hemmansägare, och männen hjälpt på hemmalösaden, dessa hös det i "kanden" då allmänzemäs tolade mäd hägn hossar.

1595 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Dessa Fru Anna Danielsson, nämde det i sins, i et af medskrifnes af detta äkta samtal, att de hon stod bred, så hände skutskorden, i så stark fest fräs hyskan, att hon var rädd.

Det var mundigt att köra sakta med hästar, och fort med brällappa Bonelpåsets äkdom, framst i det efter långa tåget.

En arbetare Johansson, som arbeta blind annat, i Willan Grönskullens trädgård, Lindå, Norrköping, född 1867 i Söderköping, berättade

Att hans hände till de två stora sägenkretsarna i Söderköping, om St Bengt bild, och Rammunder, samt att i Wingluckan, som är helt nära landsvägen, det påstods att finns, fall gömdi sig. Och resade på det sätt de vägfarande, (vilka de egentligen röfvare, utan dagsbrunpar.)

Så snart som jag 1890 talat, så
återfalls någonsinne på Wikholmsdet
af tre slagskämpar, som chatter
sämnade folk. Den ena af dessa
hessar, bradchs namn en stat kvad,
vid Stenstad gård, i Tåby eller Tingstad.
En handl, hvarmed att
pantsmanne, innehållande 15 a 16 kronor,
för att slippa stryck, eller en
dräng från Ö Ny, som de
återfått, blödde dem så pass,
att icke sedan hårdes af någonsin
mer, och återfalsbistaren, där i
trakten. Dagen efter, se dana
drängen blödt upp chan hårsar
mer chs misstänkta stråtaren vid,
Stenstad, alldeles sönderhuggad,
men erhöll alldeles, att han vart
den som nekat sämna, och fått stryck
af den duktige drängen.
Sagesmen, Johansson är ännu bosatt i Norrköping.

Wilhelmsen stram under ann

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Norrköping ännu för alla bekanta,
dock icke så farligen att fördes
åtmer, som nykter gorde den.
Nykter hänstod, att en stenchrum
som hallade Skramlaren, slog de
någonsinne i mera änden af någon
åtmer ehsa sent hebyggda, trakten, (som
nu dock är tättbebyggda,) och de
så hallade Rasenlundsgäjkan slag
den på vicka ändan någon.
Detta är dock gemenlärt,
Vänden gemmer, men nissenligen
slagskämpar, men nog nettskjut
alldeles åtmerfått, ehekunter någonsinne
stenchrum = Skramlaren, fick
sitt namn för han ja Ekar, di han
ärkte, di han var åtmerlustad af
spirit, mottbar la fall tid, men
chetter tillägg tålte han ej.
Var smått förmögen. Och som han
hann lefva ännu, en af den som
en sin och aktad man, och
Rasenlundsgäjkan ännu lefver, så får
ehsa namn icke ehunt bygärns

Karl Nilsson, torpbonden,
född 1858, i Lida S:t Johannes
församling, lät upptaga i Norrköping
arbetat i Katrineholms, numera
intagen på Sickelsjöns alderdomshem.
Nilsson berättade
som så ofta förut, men jag fick nog
höra det ofta av Nilsson,
Emellan Remmarberget och
Ramshäll, vid Motala ström, nedanför
Norrköping, är en Underjordisk, sammanhängande
de bägge bergen hänger ihop,
(Anmärkning. Att Remmarberget vid
Sickelsjöns, står i nära närhet
sammanhang med Ramshäll, vid
Norrköping, var för en gammal tra-
bland allmogen i Norrköpingstrakten,
till och med jag har hört, att
en Underjordisk gång skulle finnas
de bägge bergen.) Nilsson berättade
vidare, att Rysserna hade
Sickelsjöns bygden som ställe
(Vanligt tro bland folket, om

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

bygden de bosatte sitt folk, är
att bygdens invånare som stod
vid Sickelsjöns bestridder, är här
Danskarna, den fiende som vist, längsta
tiden, och Polackerna, under Sigismund,
den fiende som vist tramsprickt dess
gatan, Nilsson hade här förmodat
Ryssar och Polacker eller Danskar.)
I Österåkers socken,
Södermanland, är en backe, den näst
utgjorde mottagande kustarna, eller det
hålla igen, eller tysyck åkdonet, så
kustarna icke kunde draga det.
Om man det gick fram, det
tillåtet kustar eller kustarna, för
Österåkers socken, om kunnat framan
vid betslet, emellan kunnat det
remmen som gå fram, betslet, till
kunnelagret. Det fick man se,
rätt, eller utgjort som kindrade
de cikunde.
Skärfnäre, Sickelsjöns, också
intagen som understödstagare, på

Sädeskrävings äldermoderns, född
omkring i Sädeskrävingen, 1853,
med säkerhet troligt i det
lilla torpet, som fanns i staden,
och egentligen tillhört högre samhällsklass.
Berättade, I Norra socken,
Gästrickland (så Norra, som man
Norra, ty kallades generalstaben
åtminstone av en Östergötland Småländ och
Norra Småland, som således ej kontrollerat)
då jag vistades i Norrland, i
början på 1870 talet, tradde
folket på Nicken, liksom i
Norrland för övrigt, Nicken var
som en olycksfågel, som om
spelte mid tillfällen, i farsor,
ute nattetid gjorde. Om den i
Norra socken, var en gammal
90 årig gubbe (90 åring på 1870 talet)
som folk påstod, och gott
tradde sig han fått sin konst
av Nicken. Skogsrå, tradde
folket, fanns i Skogarna.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

En annan underjordsfigur i samma
äldermoderns, som tydligt erinrade om
antalet, att hans far omkommit, att
fäder i tider, kunde man få se
nattetid likpersoner på Sädeskrävings
gatan, således spökerier
Gästen fann, att han redan en gång
en halv nattetid på en begravningsgård,
och kunde ej tiga, och det var ej hans,
Så man mycket i spökeriet
Skulle man tiga, och ej fort det
kunde, gapa åtminstone eld, tre åtminstone
en liter läger, som en tunnbindare

I Skånsberga äldermoderns, född,
och under om Sädeskrävings i berättade
underjordsfigurer, skarmakare,
Karl Olsson, född i Ost Göinge socken,
i Östergötlands skärgård, 1851,
fadern lantbrukare, följande,
Min olycksfågel spökerier Oft.
om kvällarna, mitt hem en gammal
med kunnodlad, och denna spökgummor
berättade återgå mikbarna på min kunnodlad,

Jag gick bort till spåkvinnan, men om en gång. När jag såg emot honom, var det dyling. (Det är förbjudet att spåra i min tankar)
Jag var en stolt man, det i Stockholm, och jag blickade blommor, i en ängslacke, och inte denna ängslacke var en annan backe, och en gördesgård emellan.
De fick mig att känna ett skrik, ej gråt, ej ord, utan skrik, i denna backe, och hon springande en pojke, hulebig, ungefär en half meter lång blåögd i grå byxor och en röd hemma på huvudet, denna pojke skrek, och kommer till gördesgården för att hämta hem den, men gick ej åtan, vi hann bort förskräckta, och de äldre, tog mig emellan sig, och alltsamt så sprang vi hem.
Tolkat. Stockholm, trodde både på Skepsta och Sjöråg, både om

UMEÅ UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

de utmärkt mycken fruntimmer, men blev till tomma. (De frågade sig Olsson, ej kunde erhålla sig att Sjöråt hade förskrämt enligt folktro, sammanlikt av hur ej hafstenstrom fast utbildad, utan med hit inspirerat, som dock kom ha ovanan gestalt av ett fruntimmer, men efter av det, yttre historien av inspärskrämm som i en sjö, jag hört i Bjurätter, men säger mig sjuk, och lokaliserad av hur av det, som de mycket förbrut omvende, så en hund uppstickan upp av nattmat, de räkte muscusa till mypan, denna tog mot, och det hulebade i mattmat, och en fick förbrunna erhållit mäst fick.)
I Ytterjärds hage, i Stockholm sig fick, spåkvinnan En liktman Wass. trodde ej på mycket i spökning. Och gick en natt i gemen denna hage,
Det kom en dansken, ärende med mycket kläder, som elden lyste en mannen på, och två kvinnor,

satt på huskbacken. De drucknade upptog vatten, försökte hålla sig ovan vatten men det tycktes hans gå.
Detta allt detta omöjligt, att det kunde vara någon naturlig drukning, en sådan hade absolut inget att göra i hagen, och ej heller försökte hålla sig efter någon.
Efter detta sade vattnet, ej emot, om tal hans på yttersidan.
I denna Yttergårds hage hade berg trätt i ett berg.
En ha som gick i hagen, ungefärligt alltid vägat, på den hans ungefärliga trädan. En gång hvstag trädan, en ha och en tjus de hans till fäster, hvem minsta ej Olsson, men de var så förskräckt så de måste nedskaktas.
En dag förmodligen flöjes, det i hagen, folket hörde den men sägs den inte, och så efter ett längt

betande, det folket var vid trädgården hans en hakar nedträdande fria hängt. Och omtäckt upptog flöjes gå det hela i hagen.
Familjen nalle hans uppehalla folket med de hakade berätt, så de hade ej en smakbakar, sade Olsson och i detta fall ej hade ond mening.

Ytterdetaljer av Kvarnbullens gård eller jord, vid Sädeskepings omtalade att hans mänskor som en lackgårdsbrev i Småland, ej vanlig åtser hos sin stall hälsning. Utom det hans hälsar, så hundhus rätt, på förstbret hus hamam.
I nya lackgården, finns ej så, Ytterdetaljer det att om upptäckes i stallet det så fans, försummades, så hundhus har det upptäckes det, och om nedskaftes det vädes på vanlig platts så hundhus avsäges,
detta någon vanlig mapning, utlåne ej vidast hår så.

Ett flera personer som medskommer
av detta, Gert. f. det till yttranande
vid St Resgutens N 5, Ålandskipping,
trädgårdsarbetare, född i Ytterby 27/12
1847, Österbottnisk, hört
på tal om att man ej finns eller
så mycket finns, spökerier, följande,
som kom sammanfattas så här,

Det har för övrigt mycket
så kallade spökerier, som åtföranledigt
som man icke är. Orsaken
till detta är otvivelaktigt
trolt och dylikt. De elektriska
anläggningarna, som finns stag.
utrustade det elektriseratet är en
förnäm till fantasinvalt,
på så sätt enligt folket, att den
g trefnas, eller som exempel, de
elektriska strömningar i tekniska
mening är, t ex trådlösa telefon,
kraftledningar, enligt det dylikt,
det kommer, att enligt folktron,
åtföljd Hyllningar, och Kvesterdamen,

som har hört, av arbetskamrater, följande,
På min undran, om spökerier
omnämnda, åtminstone sägas
Orsaken, tänka, finns man känslan av det
i resande fort det är, känsla känslan,
Minnen i att spökningstachten åtföljas
av kulminerar på händelser.

Bellmanshistorier har jag redan,
att jag av de begagnade,
Han nämnas det åtföljas jag ej,
av folket uppskattade, efter grafparningen
och hans ej omkring mer som hälst,
Dessa Bellmanshistorier är
nästan alltid kommunhistorier,
men omständigt åtföljas i, huvud av
arbetskamrater, det efter en stor
förspråkhet, och fribet från att
pryderi finns, Och det omständiga
tays, med gott humör,
Numera hörs det dessa historier
att glömmas Och gränsen är de,
Kvinnliga personer, beredas det på
om de bara följande. Det nämnas,

Bellman hade förlorat sig mot natten, och halvfränkarna skulle nu med en sista spå och det Bellman den hans skulle springa gatloppet emellan dessa två led uppställda fränkar, som skulle afstraffa den vakna emellan dem sprangande Bellman.

Bellman, skrattande, Den stackars hara skal fängsta, mullen.

Ingen halvfränkar mille vara stärkta hara, och Bellman slapp straffa.

En gång skulle Bellman och en kamrat cykla, det hårt på vägen. Bellman kom till det platsen, med en vest hårtkrake, den andre dominat med en praktig springare. Den kommer mot Bellman, på skenade, denna förfärliga hårt, den Bellman krake, vekade åt sidan, Oskar till skrattet, var att Bellman gömt i fickan en

1595
LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

mörskramla, [illegible] på den det den andres hårt vinnande sig.

Det gå Bellman mot port fick en hårt att minna sig Bellman. Det vägen det af förtis, och Bellman, var på den dyrfare som gå flydde.

Bellman var på kalas hos kamrat, Och denne beferde att alla fat och skålar skulle transsitter tomma med tack på, De gorde, tacker afskyftade och de hungriga gästerna, hade ingenting att äta.

Det en Bellman, Nu mi vi gå och skita, alla fat och skålar fulla, Ännu Gastef namn i Skiten ritat, Det blir kan fint.

En gång förlorat sig Bellman mot kamrat, och beslöts att lemna piket, Bellman vista att kamrat skulle åka fram, en miss väg, och skyfladde sig att hårtkrakaren, tog et

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV 1595

inmätt, och kröp in i hästkroppen.
De kunnen hem igenom, så
fick han av Bellman, och skrek
åtan, han var inte säkert att
det var inte för fiske i mitt rike,
varför är det här, Ers majestäts
rike av det Bellman, det var ju
genast kroppen dum, så Ers majestät
fick ta det i beröring.
Gunnar hängde skratten, och så
det var min vän Bellman.
En gång var Bellman
utan pengar och fick av en Hyllands
handlingsman, för att lurade hästen
Bellman hem till en lande som
hade en sjuk häst, Bellman var
att gubbetommen var trensjuka,
och hade lurats, så så att
att en plåt skulle hållas framför
hennes näsa på hästen, och det med
en tråg på fläten.
Men ja vill ha berätta, innan
jag lurats hästen av Bellman

för i sin lurade jag en häst, at en lande
som var ej med mig betalt sex
Bellman fick 50 riksdalers, och
en skulle Bellman hålla plåten
framför hästens huvud och lande
det till, och Bellman försökande
lande att hästen alldrig skulle
få transjuka mer.
De lande hyfte sig gom till sig,
hyfte från Bellman den plåten,
lande hunde sig hålla slaget inne
utan den hästen i skullen, och
denne stöp och dog.
Bellman sprang, och lande
efter, och skrek, hästen dog ju,
ja sa ja inte, att han
alldrig skulle få transjuka mer,
sa det Bellman, och redt i en
stickkum med sina 50, riksdalers.

Gustaf 2 Adolf tillsänt sina
barnet hemom med Sutsen, läsde
ärna på Gustaf 2 tid, och för att

hos skulle råt vinden af
stallbetjeningen, så hade kungen
befalt, att den som avsvärdade
hästen dödt skulle halshuggas.
Så låg hästen död en morgon i
Stallmästarens bild, förtvifladt
ty dess mästare, ämnaten, ej hunde ej
dölja hästens död.
Då kom Bellman, och frågade
varför ser den så ledsen ut,
Stallmästaren tvekade om att hästen
var död, och nu leter jag
halshuggen enligt kungens befalning.
Då sku Ja hjelpa dåg nå
att den inte blir av Bellman.
Då Bellman kom upp
till kungen, så sa han,
Putte fis ej mer. Å hans
då, då sa kungen.
Då sa inte Ja som sa,
sa då Bellman, och undgick
halshuggning af Stallmästaren som
naturligvis ej i frågan.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Bellman berättade sedan de
kungliga prinsessorna. Så förbjöd oss
Bellman mot kungen, och förlyckade
att beträdda Stockholms slott.
Nu kom en prins och ville
bli rakad, men Bellman skjöte
en kammen till sig. Utan det
vesta av stege från gatan upp
till Bellmans fönster, och prinsen
fick klättra upp på stegen, och
ställa sitter sig, och så stod
Bellman inne i sitt rum, och
genom det öppna fönstret rakade
prinsen. Efter folkmassan att
äse yttrahet, kungen kommande
för att se med det var, och
rät till, åt Bellman. Vi
ställer den till för yttrahet,
ja, sa Bellman, Di Eres majestät
förbjuder mig tillträda till
Ers allgjöts hus. Så förbjuder
jag Ackni Er majestät, och hela
familj, tillträde till mitt hus.
Du har min makt, sa då kungen.

Bellman hustrus, änkan Lena
med drottningen, och Bellman,
anstalade dans för Drottningen.
Drottningen, hjärt och
Fru Bellman till sig en min dag,
Bellman tackade, och anstalade
för drottningen, att hans hustrus
var så det, ja ja var
skriken av drottningen.
Ylvskummen, anstalade Bellman,
för min hustrus att hans var
lyckan till drottningen men
skrek hon av hus, ty
Drottningen är så det.
Då Fru Bellman, hans
till Drottningen skrek hus att
med hans änkan, och likaså
drottningen, som till det de
av, ja är inte det,
ja inte ja hellen av fru Bellman,

Ut hemma, änkans hussen
och Länen, vars tillsammans

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV 1595 05 - 65

med Bellman, en gång, och Länen
ville att Bellman skulle dikta
något, och det gerade Bellman så hän

Då den stora änkans hussen,
uppå gungbrun tiger Musen,
Då för den, min kära Länen
så den hade, och tog i nåsreen,

En gång mötte Gustaf 3, att
Bellman skulle dikta något.
Du av Bellman,
Salama är kommen vår,
Och David är hans fader,
Och Sara, du är Israels dotter,
Ä gutten är dess fader.
Så har han det till
fullhet, dikten av gudomlig
sägenkraft av Bellman, som
Amnigs vore någon stoor hofsnarr
hos Gustaf 3, och ännu fler
historier finns samlat, som en
gudhagen fantasi diktat om den
man som i dagarna tid, tycks vara en
någon annan, uppenbart ett mängens fantasi.
som den stora, på sitt sätt.

Historierna om Bellman har
jag hört av Fru Nelson genom
stenleet hemmets, och ej fått mig
till dem skriva någon är i trycket.
De två medlade först, hundra
om hattar som till hjälpen, men
hustrun dem, då Bellman slöjte
en rätta framför hattar, och Bellman
sålade sig hårt gent mot
hungern att natten gå fare
denna. Och den tokroliga
historien om Bellman som
låt hela sina gamla fulla et
stycke upp åtan gulfnet av vatten
och log i ringen och hittades nästa
morgon för att vina sin gamla
inneslut, att det hans, då Bellman
blogade efter städ vattnet, snarast
att hans gerade i sina gamla vad
hans vulle = till dansgille,
att detta equestriska var hundra
av Bellman mästas, med åtme mer
equestrisk sport, ja gå nega mot
i min fråga, det gamlan inneslut blogade efter
att vattnet droppade ned i hans gamla

Originalet, eller något annan version
i dagen med 1595 Quintrycket, mycket
åtskiljaktig visst det, det är jag detta,
Gat yttrande 1924, medskriftet.
Gjedeby stalle, en minnesmärke
mer, som intagen i Gjedeby älders=
=domskrift, och omkring det tycke,
en del mera historier om hemman.
Alvarsmedstalle, en fult platt,
men upptäckstes underare i
dagen, för jag fått 100 år sen,
begagnade hemmet av skurstein med
flit så den skulle fallas, det så
hantlangare hulta i skurstenen med hans
tag at fenger för upmuntringen, och det
hantlangaren slöpte, så fick skurstenen,
Och det detta förbrädes stadt så mycket
hans, Skurstenen hende med sig det till efters tid,
Detta, en historia av minnen om stadt i
Gustafsmo Orsken, nyligen dödt, något mag.
minnen historier om hemmen, så en
gång, det hem sedt erhåll begärd
förnämkning, en hend hem om efterlag.
tag minnen ändering mäste det bli.

Af arbetskamraterna i Järnfabriken, han var en av de grofkornigaste historier, nämnas

Wiker, som Sugen var hemvist hos, i hästa och skötte hans tåg med flitt. Sålunda en kvinna av Lena i Stockholmstorp i Skärkind socken, berättar han om sig själf som det var year 1860 tokiga.

ORDSTÄF Sagt om dig som förfärad, som de pastorer i Sunds socken var åt sin grajki, meningen var att de inovret i pastorns hund var det bäst av, och han chefen berättade i fortsättningen.

En gång kom till en Jesus och hade efter sig mycket av sin dotter, ytterligare en dotter av fram, en hade i storlek som jag, att hade hennes vänd, så gemen de å vänd inget alvarliga hållas, hade tycker att hennes vänd, var ett, ilvärke, eller det mente de gemen.

Fridsgårdsmästare Ringquist, bosatt i Gjunnis, vid Ensjön, IT genomgick under Vinterkriget 1942 eller 43, beviljade som ung för medskyldiga av dotter, de vi hade arbetade i Fredrikshovs trädgård, vår vänskapsförhållande av allmänna observerade skämt historier.

En kunde hade en alvarlig Oxse och hade hört att säga, att folk, kunde gå av dyra, dotter betyder att de dum mäktig, men kunden tog det humoristiskt, ledde oxsen till stan, och köpte den en kord som åtog sig mot 50 kronor att gå folk av oxsen, och som vilde dö.

De utsatt tid och plats, vi Mäktig kunden, och oxfolkmakarna, som inbildade kunden att på apotheket var en hela Oxenstjerna, som just var den fördetta Oxsen,

Nu fanns en apotekare Oscarsson, där, och det hundra frågade efter Oscarsson, hans dame fram. Så fick det blifvet en hundra, men hans mor mäd mig hem, tac er tår, och skulle lägga på apotekaren.

De hundra inte lät bli Oscarsson, blef dame till slut arg och kastade ut hemma. Och det su hon, om sin fel Oscar, som hundra altjemt tradde blefvet Oscarsson, ja det er för Märe det hundé hon gäre dej, eller läng=
=atryliq heter, den gick ej att bå er dej.

På ö mät chokerade förs allmänna skomtetande skräm historier, de tidningar, vikgön, Wykbladets och fackföreningen ej fanns, Ej heller radier, telefon och sådant, som upptar tiden. Dessa hvittnen hemtiden arbetet och om kvällarna, Gott natt

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

21, VI 1925, Gott natt, Johannes Jonsson, Enkefru, min mor hundé, Karlshamn i Ö Sturby, (Lägenhet) Wikbladet född 1841, af en arrendatorsfamilj i Fjettjestad i Ö Sturby socken, och blev min hela att lif i Ö Sturby.

1595

Dymedansdag gick min far i kyrkogården, han satt på dörren, och pärskafteren inom sular gick ned, skulle upplät skutas igen, så inte pärskräningarna skulle kommen in genom skorstenen.

Pärskdagsmorgonen inom sular gick upp, skulle mycket uträtta, så skrift min Johannes Jonsson att inte man gick åfver grannarna vatten pärskdagsmorgonen inom Sorlupsgång, men det gick det skulle hälla mycket gods, En gummu, gamle dotta, och blef tyfakrig,

Mycket och Midsommarsdans, på

Påskdagsmorgonen, dansade solen,
då den gick upp,
På Backarna (en formlös på
ett berg på gränsen mellan Ö Husby
och Kungsmunds socknar, nära
en bäck, och stora landsvägen)
hände det följande, men en gång
då Ungdomen sprack vis på berget
en 1 dag efter Valborgsmässoafton,
så öppnade det sig.
Och redan. upptäckte det det,
(Enligt annan version, så kom et
berg-troll fram, ur berget.)
Mycket dunskiker, och folkliker,
skuder, då för tiden, såsom
nåsna nattmar, sålga nät,
numerleker, låna eld,
Dunsliker, flickan går i vatten,
mäd mäda gullhandl och dylikt,
(således på 1850 talet i Ö Husby Wikbalandet)
Plötsligt utfördes med lite
fantasier och, dagens nya
allmänt bruksföremål i

1595 LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Den gamla bondkvinna, den bondkvinna,
med den gamla trykkvarnstypen,
= stora utsmyckade kärnverk, lärgade
att komma i berek,
Plagorna till stor del av trä,
Brädor fick tvinde av natura
och den gamla gick, hon personligen
lemnat arbetsmän till Ö Husby präst,
(att göra arbeten = bredet i natturskap)
Ni trodde folk allmänt, hans,
det bankade på fönstret om
natten med på tak i lackgärdet,
Likaså hans tomter, som var
nätat i skymsmd, som de är
afbildade, och drog till dem de
tyckte om, och tog dem de
var arga på. Tomtarna skulle
ha grått vattenfarven,
Om en liten olycksfall, en man,
liten som en tomte.
Gullspillingar, begrafs utan
kolskrivning, och efter hände, som
en gång i Ö Husby socken, att bästa

måste tagas åter igenom,
och på marmorskivan av byrån
begrafs äktenskapet.

Vid begravningen på
kullslagen backarna som kistan
vilat på, då liket fördes från
hemmet, och omtalades i fru Jensens
barndom, och hennes förskräckelse
att en eldbrand, burna efter
kistan, tills den slocknade.
Jag den dödade, efter hans vilja
på hans egen, hans ej längre
äro det, där eldbrand slocknade
och kullslå det likkistans vilar
på, innan den färdes från hemmet,
påstod en slöktning till Fru Jensens
han förekommer också in i sitta
tider i Ö Stenbyssaken.

I sjunge dagen, hade fru Jensen
en vänninna som en kväll,
gick förbi, Hamnegränds begrafna,
och begravningsgård, och sag en
likprocession, gå före sig.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV
1595

till sist stannade den, och likbärarna
satte sig på landsvägskanten, och
så försvann allt sammans.
Fru Jensen, tjenade, då hett mycket
hos en rik gemen, som dag.
Det var en landgård, i gemensamt kläder
hans åt backsidan, och en kvall
fick fru Jensen hösten ett dröm
som av tunga steg, rent av slog
mot trappstegen till backsidan.
Den andra tjenstflickan hörde ej
någont, men då fru Jensen satt
efter att drängarna var inne,
och ej hende gått ledigt, gick hon
ut och tittade i blom, Jungfru
dun, men var knapt inkommen
i köket, förrän en en klass, slog
i, som det tycktes, hälsdörren.
Pitta hörde åtminstone den andra flickan,
Och likaså, att det slog och tog
i dörrvarna nattetid, till det skäp
den gemensam kraft sina,
medikamenten stående, och flaskan,
sidenen, stod ensam kvar,

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Brinnelle slog hans stätt i Ö. Sterby julgrans var ingenting i bruk då hon gossen var liten, men hans Gunstgus stöpts, och ansågs i ljusstakar, och ett par vårskilda ljus gavos att brinna hela julnatten, klockan 12, på julnattens på stad det, att ljusbägare på dessa ljus, liksom skulle vi från ljuset, och dansade, och sen åter förvandlade vi mäd ljuset. Pettu skredde sommar tid som gesus fädes.

Brudet aften och drickan i uppmarkt, men för återgå åtnes annan mat, skulle stå på klardet hela julkvällen, och vi, ljusen. Annandagen gick ungdomen Andags aftu, åtnes flickor, var mäd, gåvor hon gossen gett. Pari mat hunde gå hon gossen erhinna vi, att det bruktades gå mäd trättonastjerna.

Ej då bruktligt, 1840 a 1850 talas, men som folkminne bevarat, = som säges att julhelgen, hedna bars in och lades på gatsnet åtnes hälgen, Jag inget någon in vi, teludes i Ö. Sterby, om, att säges, en dräd, Vändemansgatlacker, bredes gåtna.

Anchor Petter Adam, kommunägare Sadhusa Ö. Sterby Wikbolandet. Undantagsman, född i gårdan instet Fegyby, som nu äges av hans söner, 1840, och hela sitt liv bosatt i Ö. Sterby socken, berättade till mig mäd en synnerligen kustens, gammal hus ock.

Begravning hu bränt dällenå gård. De kvinnorna på vägen skyddes på hute i lacks stäl, för den att gå åtnes,

De bunnit fäches till dopet, skulle en dant, ett bröd av en psalmbok och en synnål, lägges i bordan. Och madam till det, gå till grannarna, ännu hans gått i kyrkan,

Söder gick åt det ena håll,
Wästra gick, östra gick.
Denna förstärkning av gökes del
hade hans första gångar, för året
hände denna familj till, (och är
ny almän förstärkning, jag hört
flera omtala detta) Och likasom
hade de redan på historien
om Pinterapa fruar, (Fru gamman,
är det försjunkna hände till
Pinterapa fruar, generalen Stromberg
Generalens mera redo att det
lästes om, i min skrifter)
Wilsson mäd fru, hade redan
på St Rans hildsingrar som
är kommen till Söderköping
bemanhållen, Och Wilsson
omtalade, att om ytterligare,
vägen ner hemma, och hände
det snickras på en likkista
och lakas i vagnen, så skulle
han det, innan nästa gång
I Wilsson Ungdom, dick mera,

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

gå upp i första Ägoryning, och
tryckas, på lagen, mäd stiga,
Efter var det klet, och det redes
om kyllan, att det var husbondes
mäd på lagen, vänt var att
hålla sig varm om fötterna som
det hände hallas i sändse,
Nedtiden och Wilsson Ungdomtid,
är skilda som dag och natt av
Wilsson,

Fru Johanna Jansson i Karlsberg
i Study socken, är det försjunkna
omtalade i frågan om sådan
rengöring att i hennes barndom,
hos bönderna, ännu användes
bastningsmetoden, = att basta
söder från den ena änden av
lagen till den andra och då
sädesbastet brann upp i luften
så blåste ängvarmen av,
Men den första ålderdomliga
bastrannsetypen bägande hemma
i berättelser
sålder på 1840 a 50 talet detta,

I W Husby socken, Östergötland
omnämnes denne kustringsmetod,
på ett ställe, i min barndoms
1870, talet, numeligen i ett
brevkort torp, men hos bönderna
där, så längesedt de, den nya
Wallarmametoden nästan inte-
Och på de största herrgårdarna
hade de sylfrensade ängtråkmark,
men det var fremmet för dem,
de åpnes det träskachs mäck slagen.
Tålgarde sommar barnade
omkringlemmen i W Husby upprepa
i min barndom 1870, talet in på
1880 talet.
Stalpen och stäva, Eller och gläs.
Fårtmen och mäa,
inklemd sachs det i omädbst syste
ät, eller om vägen kommit, eller
äldre, som sachi ha fårtmäa.
Min dar, kände denne sonsa,
En i bärning hem gå träta.
Ett, gläd gå hvinna.
(sachs då det gå mille hvinna i speslen)

1595 LUNDS UNIVERSITETS EDB-BIBLIOTEKSARKIV

vilin min, fremdlandy
Wolfsid yakomsen West Persatun 47
Norrköping bodd i Sveriges Ochskägsuden
1884, antaldy att till sochnen,
i hans barndom, kom en Smålänning
som var yttert vaga mäd,
att vid gårdsgårdshängning,
absolut, vägrandt att gå i skäkt
eller gränslingen, sabstägs, om fråga
var att hängen emellan två gårdar
De tillfal, att si på
tremmen, vaga var det mät gå
så se denne man, ja vill gå
gå hyttgulbe, efter dåden.
En pratsam Ochskägsbo
som fem denne man, sent en kvälle
gå och arbeta på sin jord, sade
på skämt till honom, gå hem
forskras, så inte forskras för gå
hös i natt. Gubben kastade
sin spade och gick genast hem.
Och antaldade i vidare för yakomsen
far, att denne, pratsamme person.
Var hans stänga hästar, och var till,

Han trodde förstås, att det,
som protocollet Ödeskiljaren,
så till sist, var samt allmänt och
om han gå lyckt, det kommit
gått illa.

Gud minstone till gull, är ett
lekmänt talesätt som allmänges,
och likväl, då stenders kvaskar
klaskar gull, och tvärt om.

En kusofrägan är, Då
Gud är allsmäktig, hvem han
gör mot hvem vill, men hvem
hvem då, eller hvem hvem ej, hvem
er flint skallig.

Var fick Kain sin hustru,
då det ej fanns flera människor
än Kain och Adam och Eva,
Af mänga, christlig min alder
var hund, tolla vinan.
Stenders var en hvertiger dräng.
Stort var fraga flitig som en ellyan
stenan arters närmaste mån.
och så vidare

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Karl Svensson, lägenhetsägare,
Oskarshäll, Skeppshagen, i närheten
af Ymnipplandets gemensamma stallar,
sålecks i Norrköpingstrakten,
född i Norrköping 1863, berättade
Reysen han hvärt Norrköping,
och de afskräckte en flicka vackra,
som fick dansen för dem.
Då Reysen var tågade åt Borgs=
=hyssha till, (Borgs hyssha är nu, så då)
så mätte han en gummor, som
Reysen frågade hen längt det var
till Linköping, ja då är inte
så förskräckligt långt, en gummor
som het Brita, men då är en
stor hus då, Då blef reysen
rädd och mörde ut.
(Detta om Brita som mördade Reysen
är folktradition i Norrköpingstrakten)
Ute vid Klingsberg,
var i Svensson Huseby, fäkustitse=
=plats för Norrköpingsborna.
(Klingsberg en sånd storse sådes ut av
Norrköping)

Borgmästarens hot då Greta, hulkade och folket Greta, och ägde en trädgård med sidor till Borgens trädgård och trädgården hörde med mycket vig in åtan planket, som var omkring trädgården, de 3 hus fans, och ett åtta, Borgmästaren drängen hyckade för tag i ett och annat hans, som då på borgmästaren fick stryk,

Emellertid var vår folket, eller egentligen, kunde vismakare hägade att dikta, om tex en Tjeck, som hänt i Vårkäpping, hade ett kärlekseffektiga med en spinnerska, och en hemmade vän, diktade, och fans i trädgården om två hemlighetsfulla som skänkte stora summor till staden och en av den, lukustade därmed stadens Kattedralskola, som den då var, 1840 talet.

Emellertid uppfördes en minnen vägt av denna vän,

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

som hänger vägt i kär, I Vårkäpping har ett par hemlighetsfulla, säkert hunde av en och en, Den första är, vår Läsen, Kassalle numer 2, fästes vi chesen, som är nyfiken på, vilken fåre kan lösen åtan att en genom mattskolningen tillkommit i hälsa tillsing till tackmattus.

Fabriksarbetet var i Sverige 1840 talet, mycket mer ansträngande än nu, Sverige var då preussen, en tid på Bergslagen fabrik,

Det var, i fullkomliga elakhet som nu, och chefer efter skaft = åtnyttiga arbete, vi arbetstiden hela askärligt lång, till 8 och 9 på kvällen, Åtnyttiga ersättningen då, för Sverige var 15 öre i timmen,

(Anmärkning vår Läsen, ägde rackarlocket Gerfen, och dansade till Mattskolningen, ~~till~~ Trasselle, dansade den äldre vi hallade Trasselle familjen.)

Snickarens hustru, Hansa,
född 1864, i Fredsberg, Östergötland
gift, barnlös, men fröken blev
egentligen hela livet under det
Hedmans hus, och det, fru Snickare
är nu, var O är, flyttade de hela
Fredsberg till Norrköping, berättade
efter sin man. Längre fram skulle
man veta mycket mer.
Och sedan, nej, ty det var man
med det, Jesus, och omvände,
hemma i min,
Det berättade vår 4 fader för
ett barn, 2 äldre, och 2 yngre
Den som var barnet, en kvinna
kunde det åtminstone vara fader,
Det var fru Snickare var ung, så
blev hon begärlig till fader,
Det var i Norrköping, som det
förändrade hela, och allt
skulle också gå till samma ställe
= det barnet var, som det var.
Det personen stack, Och allt,

1595
LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

sade till sin dotter, man vände fru Snickare,
att sticka en stoppnål i huvudet,
Jag gjorde det, och fru Snickare, och
det var i gick åtminstone, det
mattes ram, en det var mig
att hustru vilar, i mattet,
Jag gjorde så, och det förklarade
att det skulle vara hjärtanmat för
barnet, att hustru det, i det första
tillmanade, mattes man gick åtminstone,
Snickare, en barnaläkarska
var tagen i hjärtan, så skulle han
knappast gå ut ens,
I Smålund berättade fru Snickare det
för sin dotter, så om en flicka
blev havande, så fick hon sitta
i en vårskild hästa i hjärtan
Och åtminstone var markt, att
vid agefta kvinnors hjärtatagning
en vårskild hästa.
(Antimärkning av Nullachs Yttranden
av en graphomaniac allmogekvinna,
Snickare, berättade om

Lasse i Skäll och en annan
stark karl som var det Cejsar,
(Lasse i Skäll, se Sigge Sägen i Bröhygden)
Denne hade gekelar, stack sig
en gång nogg mot nogge och
[illegible] en hel hop slagskämpar
som ville slå dem.
Likväl berättade Simon, att det
dåligt en sina, om, när fyrtio
vikingagrannar Ekeberg i Ö Ervlaga
socken hade samlat i hällar,
(Hällan är förmodligen rest av en
vingtal statalu stenar) Denne
vision om Ekeberg var mäktig.
Att tamtam hjelpte
Smurtsarna att nysta snuset,
och dessa Svardsmen, hittat,
Vikingens Kräppes skatter, då
de hugg de sina fabriker och hus
att bra i, den Kneppingsberg legat
se Sigge Sägen i Bröhygden
av de dansk, eller av mig antecknad
av Simon berättad sägnen anfördes)
Gate yrkesmen

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV 1595

Gen Gud bram, gen hus
och bråd.
ett ordspråk eller uttryck i min fäders
skund bruka säga, uttalas av allmogen.
Min bror Edvard yrkesman
Vaggarbyn 17, skräddarmästare, dårskäpig
1873 född, och upfödd i Tärnsmålla socken,
var som barn på detta hus en
vis (och min) Fastar, handkrabbe i
Benmedsler, i Barbekinds fd Sminstad
socken, Östergötland. Det var
trättandagsmorgonen, och det kom
tre min och sjöng. De skulle
förställa de vise männen, som
fattet vid Benmedsler, men
Edvard yrkesman, hans g. pärmor sig
ans de hans trättandastjerna, eller g.
och ans de var utklädda, eller g.
Sommar Edvard yrkesman,
min bror (och jag uppgick i hans familj)
som är född 1873 var som barn,
en gång hos en grannes som hade
bilmen Edvards dåg, en stoga i

verketen på Tjänstvallen prästgården
(således så långt från O Vannskeanen)
Denne gamme kude nyss blåsnet
enkling, och Edvards Far var
Fabriksarbetare, hade också nyligen dött.
Då nu Edvard var inne hos grannen
på kvällen så tyckte hans vän
han vägat ensamt komma
in i spisen, troligen genom skorstenen
och så en stark dunst.
Pojken Edvard blef förskräckt,
och sprang hem, men då han
dagen därpå, ansvarade det för
sin granne, och han,
ja då är antagen den Far,
eller den kusten, som nalle
kommer hem, ett tog.
Ensamt hon sag, att Edvard satt,
likom troligen också Asarum
liten gubbe, på ett grände i Tjänstvallen
där puskmillen tradchs funs.
Det är att, med Edvard —
— gokunny att eller hört på spökeriet
alt i hans Hus, och hvad den.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Edvard gokunny, som är Fabriksarbetare,
är nu, en jemförelsevis belägt man,
och Hem och hans döttrar, ha
Amerikanska begäfning, och är fult
modern, metodmennisker.
Hustrun är mycket snuskig.

Paskmillen är i allmänhet man,
likom mäd spökeriet, och dylist.
Natt lene, detta uttrycks
används här, på allmänna vägen,
utan att finsta betydelser.
Gästen, används skumtidsmänniskor,
Kenfring el yngre, Hulta skuss
Gästen hemt, efter detta uttrycks,
troligen utan att mera betydelser.
Kenfringska familjen anses inga mäd
min skarfärdelser, och dessa hvar,
Kenfringsfamilj tattare hus
alltid varit en plåga, det stanna,
omtalade att om man gå det ena
tattarbäringen, så kom den andra,
och också inte hos de ha ju fint, så
stanna ja den det, så tattarskan, den
inte ja som hos Blomes.

Hofvens Flickor kunde så stå på
lagen och tryckas åtta, eller åtminstone,
antalet, att han fick som tjänst flicka
vara med drängarna och tryckas,
Hermans änkedom 1908, i tjänst, och
som flicka tjänade han i Hemmakärrs
härad å Östergötland.
Flickorna kunde åfven få stå i
gödselhusten. Det gjorde, att
en ägare lefvande ej ensam,
dotter från Weinmeid gick tillsammans
med drängarna, som flickan
fick stå i gödselhågen och hålla
gödsvack. Om sommaren eller
eller hennes far, brandes, fick
tillsynes på fältet ute i höggdekan,
hela dygnet.
Utfodringen var på en del ställen
mycket dålig, på den tiden, hos på
andra, i höggdekan sådes om Stålbakken
sjöngs för 100, är sen en vision,
vuxit förbrukas utbrach, som att,
vi fick äta flesk, på en fastedagen, som
gödsla på en kvist, som ut på hungar dätt, osv.

Storklacka kullacka på abekomst
anledning, en tarpartusten, redan
Mårsgårdsska, som kunde på Weinmeid äga,
på 1880 talet, Bagger, kullacka en
tarpan, på sommar gårds äga, på
sommar tid, hans pårstads på stället
en Bagge, det är det Erikson,
Under nedtickningen på detta,
Jag är tjänsteman, benämningstjänstgöring
första året 1893, så kullacka vi
en benämningsman, för Karpred
Snejder, ej egentligen i snickeri
syfte, utan för vajes skull, så att säga,
Från dessa militärtjänstgöring,
kunde man mycket att säga, andra
året under regimentsmusiken, minns
jag att en knekt sa, första kvällen
då vi kom ass. Då kös, det är inte
som ligger hemma hos oss,
Efter manövrerna, på slaget på Malmslätt,
sa en knekt, nu blefve det krig.
Inte kommer det hem vår lifvet.
Listen dagen, på manövrerna, efter paraden, var
vi misnöjda, Officeren stod bakom,
Vi hade ätit upp vår mat, och hade inga pengar

Jag minns väl hur alla vi
kvinnor, mer, eller mindre, beundrade
officerarna på de lätta östgötar-
regimentets lysande sommarläger
kallades på Kalix, ty hela fäderne-
-slägten deltog i manövrarna.
Det gick dig på egen bekantskap
och var viktigt, ehuru vi
hade rätt upp mer av manöverdansen,
som dessutom också var mycket
(konserterna) och ej hade också; de
flesta, i synnerhet, ty dagen dessutom
utnyttjningsdagen fick vi aftäning.
Således svalt vi, och slemdet,
hur officerarna, åt och sköp,
nästan var hänt hans, och vi
sade fula ord, trots att en del
officerare dessutom personligen.
En omständighet, lockning
hade naturligt gjort oss en 2 timmar
i förskott att hålla oss, på, det på
kvällen. Och då i hade officerarna
och krigsfolket, hälsat på oss,
det lustiga, och religiösa, dans det

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

August Kalin, gårdsarbetare,
gårdsägare, i Fredrikstad, Varkåsing.
född 1860, i gårdsbyn under
Hallsby, i Skärkind socken,
Östergötland, berättade,
Om en person, säger en gång
från en Ong som han försökt
hemse, = säger den inte,
Denna person, han blev mycket
sig, att hjälpa kvinnan till
förlösta, det de fråga honom.
Dymmel omslagen, sig gärdet
underlätta mot Påskkvällsgossen,
och Påskaftonen, si skall spjället
stängas innan solen gick ned.
Påskdagen dansade solen, då den
gick upp.
Långfredagen skulle ej mjölkmat
ätas, ty den skulle då mycket ut
och bli blåder, och utslag.
Ej skulle man sy eller
tycka mycket mot Långfredagen,
ty det åtnjöt gesu lidande.

julmatten stod på bordet helas
hälsen, julmatten firade de döda
julotta, mitt i natten om
natten, ungdomen allmänt
och gång, söndags ottan.
Stoftet av en stallbrunn, nattens
sina filar kem i det hjärtat på
trakteringen på ställena, och
ungdomen det, följde ibland, såsom
Ralin själf som dog. Med.
Trettondagen efter man
med trettondagsgröt ett hjärt ~~på~~
af papp, i likhet hjärt på en
kängpinne, utbrytte sig
Ralin, ljus invan detta hjärt,
och då man nred på det
så hyste det. (Bär så fortfa
att genom denna vridning,
hjärt, det pappkrylets så att vägen
ekan, ur trädvridning det
gemenskinliga pappret, hyste.
enligt andras uppfattning, hans
trettondagsgröt på en stång)

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Gång, gnedes det åfver trettondags-
morgonen, då man efter med
tjernan vad som gång mäcks
av Ralin.
Mycket folk kom, begrepp, då
i Ralins barndom, synnerligen
vid julen, anskult mäcks hem
Wäfnu nattman, och det det
och skyttlen rätt fram.
Rä, ensägs det fram.
Det pastors att vid Ralins
barndomshem gårdbrun; fann trädt
i ett berg, En gång mitt på
dagen, i närheten af detta berg.
stalle Ralin gå åfver gårdsgården
och på en lång stund, så hände
han sig igen sig, fant det var
hans eget barndomshem, hem sig.
Vid nummerningningen till gudtjenst
så hyftes på kutten, trettondag nej,
och då kungliga kungsödelser
upplösts restes sig kvarlarna.
På minnestallen tryckades ännu
med dagen. 1860 talet.

Rolin tjenade min dräng, hos en
advokat under i Ystad,
Stjerstads enkas, Norrlyngstraktens,
Denne hende hett på att om
Söndagsmorgonen skulle man lägga
gårdsgården, möjligt den vattkäp=
=kaskafen, och dylikt. Till sist,
så Rolin ifrån, och gick åt begrafning,
i stället, den mig affligthringen,
så minnet hende den, den mest
Ett, som inom i Rolins
känsloförmåga,
Nutiden och äldre tider är skilda
som natt och dag för Rolin,
ett Ytterande som är omöjligt
att få kära, mid mortal mäd äldre,
personer,

Om mån händer är mänga historier
En hende i Söderslund, så det blev
nät nor 9 på kvällen, Det är väl
kvällen, Troligt han det natt
lunge, ta en af arbetarna, fast
det allri nett lill märkt.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Min mors barnförmåga det hänt gamle
i Almestorp Tårnmalle under
åren 1865, 1864, således i 3 år, var
50 barnen och ett par hundra, att personer
Ofta sich hon upp till, på morgonen,
och nämde, En gång hjord hennes
Mattma, hennes, och fäderna, som
var gift och hade stat, på Ekeberg
i Linköpings. Vem minda, hälde,
min mor, sin mattma åt begrafning
de skutnäs det av drängen, som
hade matten hos fäderna,
På kvällarna, nyssnämnda undvarg=
=kvällarna, om gi det var fränsande
så spelte min mor och hennes
slotmuchs ett parti kort, Matten
pennningimuts, Sedermera biskop
Chevenelle, var det begrafnade
i Tårnmalle, och en mäldig predikant,
Hon migde min far och mor,
Och hennes slotmor, gjorde ett
stöttligt bröllopp, (Om det, som
i det fall afentligt gärna om dessa
kära mor i almestorp gå fänt berättats)
se tillägande anmärkningar

Karl Johan Karlsson, född i Skärkinds socken 1849, fattigvårdsvårdare, först jordbruksarbetare, och torpare, sedan bonde i Norrköping och nu ägare av en lägenhet Mutlagen i Borg socken, i närheten av Falkets park, Norrköping.

Karlsson har först varit, och berättade nu, (se äfven i Lager Sägen i Brålunda)

På Karlsson, när torpare i Skärkinds socken, (och torpet tillhörde Norrköping,) så en kväll gick han bort sig, och hörde då i skogen ett utrackt skrik, efter en stund så sig han dock gå hörnan, och han till ett ställ, hvarifrån det var ett hus.

En annan gång, gick han i en hage, och ett besynnerligt djur, nästan som hans efter honom, han hant dock förre djuret till en stätte, och

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV 97

djuret bade de han nicht på gränsgården. Det hade 3 gånger varit vägat natteltid djur, och flera personer, hade djuret försvunnit på samma sätt, som enast Karlsson.

Som barn, i ett grönsåre trycktes sig Karlsson, se ett hästa lärinna, (sitta är = hästack, enligt Östgötamål.) det var vid en halftimmen han nalle gå det mer fordens förlyckad human.

Vid äldre år fatade han mod fordens att det fenomen, och se fordens, vägan vänt är vid gjord med gränsen, och det var det i gången.

Gutmaten skulle flygga på bracht hela helgen, och gångs av bracht, för att ej drageriet det vinkorbet bärgade.

Andra Olle brukade förkunna, att sängare ~~som~~ gick omkring i gården, och som sägas hade Karlsson, hört om, att det gick med trätherstjäl

trättverkstagsmästarens, men så gick det
att det,
Ivarssons husbondkarlar, (som är
utkommen) fiedel och klackarite sades
det hett, Ljungs sades, att
tjänat i Bergsna sades, hade som
tjänstflicka, Pärtverkstagsmästarens
i stället skaffat mäd andra flickan
gått, för att se Sabin denna
vid sin uppgång.
Som en sagt minns, nälle
hans minnas att han hört
att ryktesens, lägar, skulle
denna fröjdmatten minastids
Ivarssons hade sen hjelpare,
= så fullgod drängs efter sen han
gått och lärt, 40 kronor års,
förutom 30 kr., per år
Sårsen tarfvare andra Näskulans
gård, hände han nål led,
Fiskeriemy eller kurunesam
~~Efter~~ En stadsvärds, vedan
gått andra gången stakelin,
Nummerstolen lefnadsmen.

eller med uträttsel af namn och data
betydelse, Barnen lofvar ens!
Barnen Seth stadsmärd på
Ostrichberg, förutsatt sig i en
flicka på gedset, efterdem två stadsdelsmärd
om att samen fick sen stärkes
flickan gifta han hört, med en
arbetare och musikant,
Sanen hans hem, och nälle
upgefvar sin kärlek, och emellan
andnacks ankan sig att skurikanten
resta sin väg, mot en samman fenger,
och efter mycket kärlig efterlysning, blef
den unga fruns fri, och gifte sig
med Barnen Seth stadsmärd,
igen på stadsmäs och Ostrichberg
kyrkogård, m. m.
Om denne Barnen Seth, han fabrot
åtskilligt att förtälja, och ligger
ett mist sagoskimmer öfver hans
tid med stadsmäs och Ostrichberg.
Som i äktenskapet med Barnen
erhöll fyrdes döttrar, så vid,

1595
LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Seth Stehlsmeds död, till följd
av drukning i Stehlsmöre
ensam liggande på ättan, efter den
numera av egenen Teodor Stehlsmed
tillhörande ängen,
efter det som sker inträffade i
Tjelikumsset äfvenledes på stakar och
hans, det hvilkas Vårsbukens gärde,
vid Gotes hamn, i stakarna strömm,
och vid yttersengstattarna på
samma sammanhang, vid Ö. Tamhamnen.
Barnessen Emma Stehlsmed efter
som sig med en kapten Stehling
och dog i år 1925.
Jag har här fått traditionen,
som det i stort sett, om
lika med det hingrafiska om
denna hemsmas underliga
begrafningar.
Hans mor mätt, det hade kaffe, hos
Karlsson hustru, det hon var
tjänare åt henne, och stehlin,
och hade lätt en vis legend bildning i
om sin person hos allmänget.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Jakob Jansson, Smedstorp i
Berg socken, min Folkets park,
lägenhetsägare, och jordbrukare, född i
ett mäktigt ställe Kärrtorp 1845.
sålides dels att hälsa sätt om, mest
berätt i Berg socken, om gränsen till Vickbygd.
Om man svarade er nej,
så skulle man gå Medsals, gå
mot sals, så att man hängade med
det ena de hjul som var i Österbo, och
gick åt Västra, gjorde man så,
så hände något yttande som ter
att hjulet blev lösnade, och cykeln
Det omtalades för, och
tamtegubbarna med finda hufvar, så
falk,
Sechanerin.
Det Gamla ~~Fabrik~~ i Berg, dag,
så fristad falk, de sig hemma
vanligen i, omkring i gårdens park.
Änna i Jansson berättade, så
trypskades i mängar ställen
med dagar, så ter med Sjöttorp
att hälft hemman, det Jansson Gunt
trypskades med dagar, det var 4 trypskade,

Lasse i Skälf hade gemensam med till, Ylas mor gettestarka, och det pastack att han hyfterdt sin hästa, då fuchat blef skäkt, och minsch hästen att hät mer skut på höskullen (Se Sagen Sägen i Bröhygden af et Barnet)

En knecht, i trakten, mer skicksamt, denna knecht var en gång med Bainke gärst gifmar gård, och det hans en resande med egen terätyg skutskärra, Resanden hade brätt, hästa mer ej inne, och knechten erbjöd sig att dragga den resande i stället för hästa, och springa som en hästa,

Den resande ville ej i hänsyn mer till det fick knechten lof. att fortsätta med det en hit af vägen.

Det gick, hem och med, mistroll så ville den resande gå ur, men knechten sa, nej vänta, dragga hänn till gästgivargården, så jag får fast skutslagen, och så gick det vanskapligt gottt till gästgivargården,

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Men Lasse i Skälf, som hade tre knechter, han dock för gemensam förklarat att dessa säger en essensing.

De gemensam var statare med Skälf i Bergs socken, si hade stetarna 80 upp till 100 kronor i värdet, efter i städgen, general De 9 tessar, dessa, 5 tessar säge 1 stap mjölk åt, dagligen, och underhyt hussen vald. En portetistund,

Detta var så det i slutet af 1800, och hängen af 1870 talet, men Fan gemensam Jan, det hans var statare med Ylsby i Skinnberga socken hade endast en halft stap mjölk dagligen, men det var på 1840 eller 50 talet,

Vägskälet med Bergs kyrkan, kallades gastmästet,

Fillen personer, som anhållat att med slagtregnbringen, det det sista tåg i sächsgallnat, en flusha brännvin, och efter äfven en kaka bröd det, som lagts det i mygs. Det var

Stagnelleen.

Ut trycket ta honom, han var
hårt ansträngdes, en ch annan gång
var det sista tecken på sjuksköterskan på
ett vist sätt, = de sista lite tecken.
Spontanförbättring förekommer ofta
förut, tryckaren skulle ha vist mätt
stå, för mycket tecken han tryckade,
Det var ett tryckande spann.
Om en sådan spontantryckare berättade
min etan, att han hade vid
stämningsskift, att man dag så lugnade
han at de blef helt av sig,
På kvällen vid hemkomsten, så
tände han vissa stämningar åfver
ett fat, eller som allmänna säger
humör, och erhöll på så sätt mycket
mycket sig, under tryckningen,
bevarid sin äldre förtjänst af sig.

Från yttre Alten, skulle man icke
fått hem, Endast Wälfvid synkomma
utsagor skulle i Ödeshög socken i
W, Östergötland, det som först

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

hant hem yttre Alten, ch tog reser,
han utsigt att bli fört vid arbete
arbetes, enligt tre dar i socken,
Denne Handlande Wälfvid synkomma,
i Vårbyning, han det var hundra
kvättet till, ch synnerligen en
mycket bärare, från Horstakes i
Kvinnliga socken, stett di
Emmiehem i Linghem dag, så
på försöken från tryckaregärden, di
de hade begärt hemom, så måste
de hemma, genom till tryckaregården,
Ch att på Linghem ägor, en lång
tid synts en Ödem, som många
försökte skuta, men det tyckades
ej för vägen,
Rätte som Emmiehem i Linghem,
(vid Ö stamhemmen är nu,) som
av fabrikt kallades Ox ett gäste, ch
tilslag sig i längden av 1860 takt
Ulbor skutet av 1850, takt, för ej
Ofentlig gåtan, De försiende
Lenligen mycklunder om dessa personer,
som synnerligen fabrikantsson,

Så med Kvalsund i Makagum
hushållerska, så det förlöjande, som
Fru Anna Danielsen i Lund löserhet
i det gamla socken, hade det
det om gästen. Det gäller en
det gäller, Mors gäll sorgen gäll.
Österns gäll tröstar gäll.
Westers gäll, lästar gäll.

Att en gackägarinna som
Fru Ahlin på Nordkapp dricker
kaffe i en tangstuga, har förekommit
flera gånger, och på vilka ställen
i mitt land. Genom Bjelke,
på Stuefors, Fru var det numera
Bjelke, på Stuefors i Östgötland,
blev drack kaffe, som jag hjälpt
sig gäll på Östgötaga, som vinn
avendastuefrau.
Fru min fastbar, hvilka på gackret
som avendastuefrau, i Svinstad socken,
och hände med det förkallandes
Gefvens gäll, hvad min Farfar var
brännvin, och om denne Gefvens är
flera historier.

LUNDS UNIVERSITETS BIBLIOTEK

Det var denna min farfar, jag antäcket om,
i en förgäfvad folkminnesteckning. Att
han på gackkarlarnet, som det jag inte
vill gefvens hvem,
Jag får säga om den utlägne gårdsägaren
(gacka chamid en räcka, som ett pelande
på inspektaren) Gefvens arkiv jag ej.
Jagga blygas jag, Gefvens som
min mormor, hängande skratta, och
min farfar fick uncharäcket,
Hästen hedrag mig och, att han en gång i
tiden varit Gefvens bekkamrat,
vilken blef hans gättare, och sist
avendastuefrau, att på Stuefors gackkamplexet.
Som min Far efter min Far, hände det
Wallaviss längkistavis om 12 Fael, att
han vinde hem min stäfbar, det säcket, att
argera hemma. Och jag ska fumset
denna säger hus falket, (det hem dock hemo)
så om mäjket att min Farfar av
Gefvens gäll hårt chatt antaket, Och vidare
det tags, som en mechlig hestaeisk händelse,
Ej St-yckmarg fäll 18-12, i W-ylsbig socken,
Lunden 1326 i Norrköping.

Att säga det, är inte underskattande
men omöjligt för, åtminstone de största
kärnpunkterna det folk, De är nu
vidare, så tittar efter mäl nödig
framför, hemma mäl, att finnas
då de ej hos Gemine eller
Feiberinnatitlar, då tar de ude
nödig gemissnum
I detta underdånigheter, uttryckssätt,
utsläpp dock ej alltid en förspringig
upprättighet, Om det händer att
en underhuvunde kunde säga hedra
saker mot sin husbonde,
eller Oftast, men det dock, att säga
och lidar en historia av ens
tarpoen som sa tus hustrun,
I dag hu ja träffa min partner
och talat om hur dum herr
hur är. Gu hemmer ass, su gemmer
me bli min dräpner frim tarpet.
Å su gubbar, ja vat om mäl ej
gahar, i sa då häpt te partner,
(I Sverige har alldeles finnets hälsogrupp, men
behöver att bli upprägda from tarpet häll dum
blass i tygel det mer, i sätt bå et mytt tarpt)

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING

Att dra, eller dra hårt, stätt i hälsyens,
i Stockholm, för att hon försvagg
hungern att få ha sin egen lag, på
vett folk, eller emot av fär, försläg
om att eller gamla, av allmänt kläss
skulle skutar mäl 60 år älder,
Det omtalas ofta av äldre personer,
ihland, springa om skutandet av de gamla
blir handskärmissning stänfet,
Nu vemot si omtalade gynnem i Smedstyg
att folk inhälldade sig att en
Gyene Ekeckmeier i Borg, gnid i Bergsodsty
stad i hälsyens, för att hon nalle ha
sin egen lag, på vett folk,
En gypsymer inhälldade folk att
hypothekerade gehalte Brennen stad i
hälsyens i Stockholm, för att hon
försvaget att allmänt skulle förlyckas
lura hälsäker av hälsäck,
En friedskunde Stockholmare omtäglige för
att det tagen i dimmerad hemliga utbrott
åfverlägsningen under Freimberget, gal
dum okänd gypsymer anledning att
fara ut ihland folket, dum lung av Brennen,

Enkefru Lotta Karlsson,
Bergsäkers ålderdomshem, berättar
om sitt gerningsverksamhet,
och hänvisar till Eksunds gård, i
närheten av, (Eksund till C. Stenhusen)
född 1844, i Vänge socken,
och tjänat i denna socken som Vänge
Vängeavdelningen
hos en av de äldre, där
som Jordbruk var huvudsak,
På stället var hon tjänst,
som gjorde mycket först i ladugården,
gulaftonen, åtföljt hovarbetet —
= stridet hov, hovarbetet gick
bräck, på gulaftonen, och skulle
säger för dem att det var gott,
Grannfolk, så hade
hon hela gulvatten, åtföljt
på vinden, på stället var hon
tjänst hemma ett år, som man
det ej det fick tillräcklig, så är
vägen det är, är skulle upptäck,
Lördagskvällen gulkvällen hackades att

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

gå de fattiga, som fick ej
mat till gulan, och de var det
mycket bröd bakades, och ensamhet
i kvällen lingt hem på vintern
så lingt det räcka
En kvinna, på annan ställe,
antagande att om hemmet det
med att gå grafkullar, eller kors,
i snedan eller gardin, så beskydde
detta det fall.
En mycket, pensionärer i samma
ålderdomshem, antagande att det
kallades att ta hem, det man
slog eller mejade de sista lördagen
på ett åkerfält, stått på bondens
hemkin på fönstret om natten
var i ordning i lördagsäsen,
och att hem fört, men så visste
hem det sig till, att man
gulaftonen, skulle komma på nästa
franska hundslen,
Lotta Karlsson sade att man gulan,
hade sådigen mat, men så mitt i
finkatten i mitten, (gällas utmarsen)

Axel, Hermans, född i St Lars-
=församling (nu inkorporerad med
Linköping) 1860, fadern jordbrukare
gift en del med till hemmet
i Norrköping, nästan i Tjänland en
tid, och i 15,1 f 2 är nämnt till
i år 1925 hyggnadsmästare i
Borgs hyggnad, gymnasiekurs, till Norrköping
läsgnetsägare i Borgs sucker, i Jullbo.

I Hyggnadsmästare bredde för,
att Hyggnadsgrä bredde, och dessförut
hullen hyggnadsmästarnas äldsta del,
dess namn, för yngre familjemedlemmar,
den ansiqs hyggnadsgrät bra.

Hermans Far var den 90 årig,
anhörlig för sin Son mycket
gammalt, dess jag hitt ofta
fick fara, då han kom, med
sina historier, om Hermans,
Emellertid mötte han efter
sin far, att i Slottsfors
kommer, (vid Stängån å Slottsfors)
hans far var en gång, och

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

den tredje hans, och andra
mäldkunder, en gubbe som kunde
spela dräkspelskor. Jemmen gubben
hörde spelar ra hans, att det en
trädkupeln, som stod där, med
ryssen i, hörande dansen, det skulle
de nyckeln fiolen efterom kunna,
Gubben hörande spela dräkspelskor,
och ans en stund hörande hullen
att röra sig, och hämta dansen.
Det sicka en hetjerted drung
fiolen efterom gubben,
Men det hörande det ansåsen, i
mantet, som varande ter dyng.
och under dansen tid låg gubben,
sjuk, åtminstone oförmögen att
gå hem, till kvarnkommaren,
Ja han att det, av Hermans
Far, det senare uttryckte sina
tacksamhet om att hullen hade
dansen, Hermans Far hade gett
spelen dräkspelskor med flera
respekter om en spelmans, hade

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

som Hansen hört i Norrköping på en föreställning spela dans.
Necken, skulle enligt Hansens fars, han hört berätta,
Gårdsfolket hade hundar och spelade, dansar efterliknar gökens gelande.
Hansens far hade till historien om någonsinde sina sysslorliga hästmättar vid fund på hygskogården, att gå ut, attacka dem, och hundar som fått efter dem,
De dödade, fiska yngelotter på 12, yngelmatter, en ogalen som för närgångt av sin dag, i, Berges sochen, älgdödandets, var alltsedan sådan att se var, under Hansens, Som själv dödade alldeles nett närgångt förvanskatt i hygskogen, En annan yngel hade han det gammal i hygskogen, det han på morgonen dödade, Det var en hund, som blåfinnet instängd yngelungen. Hansens far gick upp som sin hund.

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESARKIV

Historien om Pustarpa Jens hade Hansens far till, och antalade Hansen, att blåsbälgen för i tiden, berättade bessa hål i backsjödstryckt, och hällas ~~oj~~ichtillfren det, för att skydda kreaturen för trollens.
De Hansens var i Finland, si hörde han antalas en spökhistoria, Finska, som han stack på till förlitligt.

Spökhäringen som sprätt i kaffe, hunt och äsy, det jag hört antalas, En annan berättade, Jens Ringkvist, Norrköping, på sätt vara tillbakatlig, besökes av fruntimmer, vilger inne ord nät, spår i kort.
En morgon antalade han mig, att hans allebig fått tagit i kort, men en gång på lek, spådde sin vägarska, och sa som hans trodel skulle passa, Spårgarskan en tre sist, ja trav det av att antalade, Det antalas, mörkskräckliga, rätter spökhemmas.

Det gahamma.

Karl 12, som var ogift och hade
som fiskare, var mycket ogynnsamt
folkfantasierad. Jag har funnit medelbart
detta, ty medan vi i fältet, av
mig hörde Karl 12 historier om
de sedan än medlende, en och en,
Karl 12 stifter, en förgrämdes,
Karl 12, var osäker, hade
ej skuldar omvant en mäd vilfnes-
=knuppe, tager av hans egna
klöcker, om fuällarna brukade
hans, han stänselskaftar fulla
mäd kudar, som han tände ut,
En knuppe stads av hans
klöcker, och med dessa skuts
han vid Fredrikshall, av
en förgrädare, = lärmästare,
Då ungdomsvännen hans hos
systern Ulrika Eleonora, som
Karl 12 dröd, satad hans och
tvättade sig, och skuldte
hvadhörarna det tvättat af
vilfnes, som han begagnat,
Blut af min Far,

Karl 12 hans ter Pähren i Rom,
som rätter hemma, vin tafsel att bryan,
Karl 12 dras mängen, och skulle
begagna af fartyg för Pähren, men det
hell ~~[illegible]~~ dessa rädd, och dras hastigt tillbaka
sin fot.

1595

Strans för det stora Nordiska krigets
utbrott, hade Karl 12 en spänstdatter
till barnmin, och fick en lada af hennes
hår, som han bestade i vänsterarm,
Detta berättat af min Far

Karl 12 en att bulavan skulle hali
hans mesik,

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Mänga, fast numera mästadels glömda
historier, finns om Karl 12 hussar,

Det om Karl 12, hårt af gemen,
hemsnäs, och hårt, det mästa af
min Föräldrar,

Min Far, hade sin hårt, att Charles 2, stod
och, ~~och~~ hade skuldar omvant en
mäd vilfnesknuppe,

28 November, 1925, Ej att yttrandet,
W. G. T. Persson d. 5. Vårkäpping,
Född i W. Husby, Östergötland, 24/12 - 1842.